

pa, og der er derfor så meget mere grund til undren over Dansk Folkepartis og regeringens handling i den her sag.

Jeg vil i samme åndedrag tillade mig at sætte spørgsmålstegn ved Dansk Folkepartis reelle motiver med det forslag, som vi diskuterer her i dag. Også ud fra en miljømæssig tilgang virker det ikke særlig hensigtsmæssigt at omdele traktaten til knap 2½ million husstande. Lissabontraktaten er jo allerede fuld tilgængelig både som en læseletudgave i pjecer og i sin helhed. Alle kan bestille Lissabontraktaten helt gratis hos EU-Oplysningen, som det også er blevet sagt af de tidligere ordførere, ligesom man kan downloade den fra nettet, og i og med at 83 pct. af befolkningen har internetadgang, burde dette ikke være et problem. Derudover er traktaten også at finde på landets biblioteker. Endelig, hvis man ser på den omkostningsmæssige side, kan man spørge sig selv, om ikke det bedre kan betale sig at bruge de x antal millioner kroner, som det vil koste i postudgifter, til oplysende debatcampagner.

For Socialdemokratiet er det naturligvis helt afgørende, at befolkningen har adgang til information om Lissabontraktaten. Traktaten er vigtig, da den sætter rammerne og reglerne for det fællesskab, vi har om samarbejdet i EU. Vi mener således, at en husstandsdeling hverken ud fra et sagligt, miljømæssigt eller økonomisk perspektiv er den rette måde at debattere EU og traktaten på. På baggrund af det kan Socialdemokratiet derfor ikke støtte forslaget.

Kl. 17:02

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Morten Messerschmidt for en kort bemærkning.

Kl. 17:02

Morten Messerschmidt (DF):

Det kommer jo ikke som nogen stor overraskelse, at Socialdemokratiet synes, det er en skidt idé at sende det, som Socialdemokratiet betragter som en god traktat, ud til befolkningen. Det gør dog ikke, at selvmodsigelsen bliver mindre.

Men jeg vil gerne i forhold til det med EU-oplysningsmidlerne spørge, om ikke fru Yildiz Akdogan kan se en forskel på, om man fører en fuldstændig neutral informationskampagne ved at sende selve den konsoliderede traktat ud til brevsprækkerne, så folk kan læse og se, hvad det er, der kommer til at gælde, og om man lader nogle partier og bevægelser, som har en klar politisk dagsorden, bruge penge på at fremme deres egen politiske sag.

Det er jo sådan set der, man kan sige at vurderingen står. Jeg synes klart, at man skal fastholde den neutrale formidling. Derfor vil jeg bare spørge: Hvorfor går Socialdemokratiet ind for den farvede formidling i stedet for den neutrale formidling?

Kl. 17:03

Anden næstformand (Søren Espersen):

Ordføreren.

Kl. 17:03

Yildiz Akdogan (S):

Socialdemokratiet går ind for den demokratiske formidling af midlerne. Derfor synes vi også, det er fair, at der er midler til, at EU bliver debatteret ude i samfundet på skolerne og arbejdspladserne, forskellige steder, også i hjemmet. Derfor er det også vigtigt, at de midler, der nu er afsat, bliver brugt på den måde. Igen også ud fra miljømæssige årsager kan vi ikke se et egentlig argument for, hvorfor det skulle være mere oplysende eller mindre neutralt at sende en traktat ud, bruge masser af penge på det. Det har jeg lidt svært ved at se ud fra hr. Morten Messerschmidts perspektiv.

Men lad mig slå fast, at Socialdemokratiet selvfølgelig går ind for en klar, oplysende debat på demokratisk vis, og vi har både jasider og nejsider, og selvfølgelig skal de have lov til at debattere.

Kl. 17:04

Anden næstformand (Søren Espersen):

Hr. Morten Messerschmidt.

Kl. 17:04

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg ved ikke med fru Yildiz Akdogan, men jeg tager ikke vederlag, når jeg skal ud og debattere Lissabontraktaten. Jeg ved, jeg her i den kommende måneds tid vistnok skal debattere med fru Yildiz Akdogan, og jeg vil ikke tage vederlag for det. Det kan jeg godt berolige både fru Yildiz Akdogan og arrangørerne med. Så hvad er det egentlig, der skal bruges penge på?

Hvorfor ikke fokusere ressourcerne på at sige til befolkningen: Et stort flertal i Folketinget har nu besluttet, at beslutninger vedrørende menneskerettigheder, beskæftigelsespolitik, arbejdsmarkedspolitik, socialpolitik osv. fremover for en stor dels vedkommende med flertalsafgørelser skal træffes af nogle folk, som vi ikke har nogen som helst indflydelse på bliver valgt eller ikke bliver valgt. Det er i øvrigt det, som fru Yildiz Akdogan kalder demokrati: altså nogle politikere i EU, som danskerne hverken kan stemme på eller lade være. Det er det, der er fremtiden